

VIOIA

PATRICK NESS
CHAOS WALKING TÖRTÉNET

VIOLA

CHAOS WALKING TÖRTÉNET

Írta: Patrick Ness
Magyar szöveg: Ágoston Alex

– OTT VAN! – mondja anya izgatottan, és a messzeségben egy pontra mutat, már hetek óta közelítünk felé, és amelyik a körülötte keringő két kisebb ponttal együtt egyre csak növekszik. Már egészen nagy, apró pöttyből egy karikává nőtt, amit megvilágít a napjából áradó fény, látható benne az óceánok kéksége, az erdők zöldje, a sarkkörök fehérsége. Egy színes kör túl a feketeségen.

Az volt az uticélunk már a születésem előtt is. Az új otthonunk.

Mi vagyunk az elsők, akik megláthatjuk. Nem csupán teleszkópon át, vagy számítógépes térképeken, vagy a sajátkezű rajzaimon, amit Bradley Tench művészeti óráin készítettem a *Beta*-n, hanem a pilótafülke néhány centi vastag ablaküvegén keresztül, valóságosan.

A saját szemünkkel, elsőként, mi látjuk majd meg.

– Az ÚJ VILÁG – mondja apám, és vállamra teszi a kezét. – Mit gondolsz, mi vár vajon ott ránk?

Elhúzódok tőle, és keresztbe fonom a karom.

– Viola? – unszol, választ vár.

– Már megnéztem. Csodás! Hurrá! Alig várom, hogy odaérjünk! – dűnnyögöm, miközben kivonulok a helységből.

– *Viola!* szól utánam anyám élesen, amikor becsukom magam mögött az ajtót. Saját kis hálófülkémbe tartok, és már éppen bezárkózom, amikor kopogást hallok.

– Viola? – apám szól kintről.

– Fáradt vagyok. Aludni akarok.

– Délután egy óra van.

Nem válaszolok.

– Már csak négy óra, és a bolygó keringési pályájához érünk – mondja nyugodtan.

– Két óra múlva már neked is dolgod lesz.

– Tudom a kötelességem – felelem, de nem nyitom ki az ajtót.

Csönd van egy ideig.

– Minden rendben lesz, Viola, meglátod – folytatja szinte gyengéden.

– Honnan tudod? Még sosem éltél egy bolygón.

– Lehet, de telis tele vagyok reménnyel – vágja rá felélénkülve.

Remény. Rosszul vagyok ettől a szótól.

xxx

– Mi vagyunk! – mondta apám azon a napon, amikor elújságolták nekem a nagy hírt, és bár megpróbált komolynak tűnni, láttam, hogy a szája szegletében mosoly bujkál. Épp vacsoráztunk, és az asztal alatt a lába föl-alá táncolt.

– Mi az, hogy mi vagyunk? – kérdeztem, bár könnyen kitalálhattam volna.

– Minket választottak – csatlakozott hozzánk anyám is, – mi leszünk a partra szálló egység, 91 nap múlva indulunk.

A tányéromba fúrta a fejem, már egy szemernyit sem kívántam enni a sok ételből.

– Én azt hittem, Steff Taylor szülei mennek.

Apám elfojtott magában egy nevetést. Steff Taylor apja annyira pocsek pilóta, hogy alig tud a konvojban az egyik űrhajóról a másikra átrepülni anélkül, hogy a gépét össze ne zúzná.

– Mi megyünk, drágám – ismételte meg anyám, aki ezerszer jobb pilóta, mint Steff Taylor apja, és biztos vagyok benne, hogy miatta döntöttek mellettünk. – Nem emlékszel? Beszéltünk erről, és akkor te is lelkes voltál.

Ez így van. Nagy izgalom fogott el, amikor először említették, hogy jelentkeztek. Még inkább, amikor Steff Taylor állandóan azzal hancegett, hogy úgyis az ő apját választják.

A küldetés életbevágó, visszamondani képtelenség. Itt hagyjuk a hatalmas űrhajókban alvó telepeseket és a többi gondnok családot, és egy kis felderítő űrhajóban belerepülünk az alattunk elterülő üres feketeségbe. A konvojunk még tizenkét hónapnyi távolságra van a bolygótól. Öt hónap utazás vár ránk, és aztán hét hónapunk lesz arra, hogy a teleses űrhajók számára megkeressük a leszálláshoz a legmegfelelőbb területet, és előkészítsük azt a partraszállók részére.

Sokkal izgalmasabb volt azt elképzelni, hogy mi *lebetünk* a kiválasztottak, mint az, hogy végül mi *lettünk* azok.

– Alapos felkészítés vár rád, sok tanulás. Épp ezt akartad! – magyarázta anya.

– Ez nagy megtiszteltetés, Viola – vette át a szót apám. – Mi leszünk az elsők, akik láthatjuk az új otthonunkat.

– Kivéve, ha az őslakosok vagy a korábbi telepések ott vannak – feleltem.

Egymásra néztek.

– Nem örülsz, Viola? – kérdezte anya csalódottan.

– Mert akkor nem megyünk? – kérdeztem vissza.

Egymásra néztek újra.

Tudtam, hogy ez mit jelent.

xxx

– Harminc perc, és ráállunk a bolygó keringési pályájára – hallom anyát, amikor visszatérek a pilótafülkébe alaposan megkésve. Csak őt találok ott. Apám már biztos lement a gépházba, hogy előkészítsen mindent. Anya föltekint, amikor a tükörképemet észreveszi a képernyőjén. – És Viola is csatlakozik hozzánk – jegyzi meg hangosan.

– Ez a dolgom – mormogom, és leülök a mellette álló számítógéphez. Tényleg ez a feladatom, erre képeztek ki a konvojban, és az itt töltött öt hónap alatt is. Erre készültem. Anya berepít minket a keringési pályára, az apám előkészíti a segédtrakétákat, amelyek levisznek bennünket a bolygó légkörébe, én pedig figyelem a szóba jöhető leszállóhelyeket.

– Amíg te duzzogtál, történt valami – mondja anya.

– Nem duzzogtam.

– Nézd csak! – a központi képernyőn kinagyít egy négyzetet, és rámutat a két északi szárazföld közül a nagyobbra.

– Mi ez?

– Egy folyó húzódik ott, a bolygó északi oldalán, kelet felé az óceán irányába tart. Ilyen távrolról még az űrhajó radarjával is lehetetlen pontosan kivenni, de a folyó felső szakaszánál látható egy üres terület, ahol az erdős rész megszűnik. Talán egy völgy az, és azok ott, elképzelhető, hogy fények.

– A régi telepések?

– Ki tudja! Számunkra ez olyan, mint egy kísértet történet. Soha nem tudtunk kapcsolatba lépni velük, sem a szüleink életében, sem a miénkben. Így arra jutottunk, hogy biztos kudarcot vallottak. Nagyon hosszú az út a RégVilágból az ÚjVilágig, több évtized. Ők még úton voltak, amikor mi csak indultunk. Semmi hírünk nem volt róluk. Még a mélyűr próbáink is csak távoli sejtéseket rögzítettek akkoriban. Amikor aztán földet kellett volna érniük, ez még évekkel a születésem előtt történt, azt reméltük, hogy kapcsolatba tudunk kerülni velük, ha közelebb érünk. Csakhogy tudassuk velük, hogy jövünk, megkérdezzük, milyen ott az élet, mire készülünk. De vagy nem hallottak meg bennünket, vagy odáig el sem jutottak. Az utóbbi eshetőség miatt aggódott mindenki.

– Ha nem sikerült nekik, akkor mi vár ránk?

– Az apám szerint ők idealista telepések voltak, azért hagyták el a RégVilágot, hogy egyszerűbb, alacsony technológiai szinten álló, vallásos, gazdálkodó életet kezdjenek. Nekem ez ostobaságnak tűnik, biztos nem is sikerült tökéletesen megvalósítani. De akkor már annyira előrehaladtunk az időben, hogy bármi is történt velük, az megtörtént, visszafordulni nem lehetett, csak az maradt számunkra, hogy ugyanazon az úton, ugyanoda tartsunk, az a végzetünk.

– Miért nem láttuk ezt eddig? – kérdezem, és közelebb hajolok a képernyőhöz.

– Semmilyen energiaismertető jegyet nem jeleztek a gépeink – feleli anya. – Ha saját magukat látják el energiával, akkor ellentétben azzal, ahogy eddig gondoltuk, nem használnak nagy erőműveket.

– Ott van nekik a folyó – mondom. – Lehet, hogy hidroelektromos.

– Vagy üres – anya hangja tökéletesen nyugodt, miközben nézzük a képernyőt.

– Nehéz megmondani, hogy azok igazi fények, vagy csak a radarképek visszaverődései.

A folyó melletti apró folt egyre távolodik. Mi a másik oldalról lépünk be a bolygó keringési pályájára, nyugat felől megkerüljük a bolygót még egyszer, mielőtt a légkört elérjük, és a másik oldalon térünk vissza.

– Ide megyünk? – kérdezem, és rábökök egy pontra.

– Kezdetnek ez is megfelel – mondja anya. – Ha ők nem is éltek túl, mi tanulunk a hibáikból.

- Vagy nekünk is végünk.
- Jobb a felszereltségünk, és abból, amit tudunk róluk, ők nem használták ki a lehetőségeiket. Az bizony könnyen a vesztüket okozhatta.
- Rám néz. – Velünk ez nem fordulhat elő.
- Reméled*, gondolom magamban.
- Mindketten figyeljük, ahogy a szárazföld elvonul alattunk.
- Végeztem! – szól fel apám a komm rendszeren.
- Akkor beállítom tíz percre! – válaszol anya, és megnyomja a visszaszámlálás gombot.
- Ott fenn mindenki izgatott? – hallom apámat.
- Egyikünk nagyon – feleli anya, miközben rám néz.

xxx

- Úgy örülök, hogy nem mi megyünk! – lelkesedett Steff Taylor, amikor a bejelentést követően először találkoztunk az osztályban. Ez volt a kedvencem, rajzóra Bradley-vel a *Beta*-n. Bradley matematikát és gazdálkodási ismereteket is tanított nekünk, az egész konvojban őt kedveltem a leginkább, még akkor is, ha Steff Taylor mellé ültetett, mert a gondnok családokban csak mi voltunk azonos korúak.
- Annyira unalmas lesz! – nyávogta Steff, ujjával a haját tekergetve. – Öt hónap azon az apró űrhajón, összezárva anyáddal meg apáddal!
- Videón kapcsolatban leszek a barátaimmal és az osztállyal is – feleltem. – És szeretem a szüleimet!
- Csak vigyorgott rám. – Öt hónap múlva aligha fogod.
- Steff, te mindig azzal dicsekedtél, hogy az apád-
- Amikor pedig odaértek, együtt kell élned ki tudja milyen fura állatokkal, és csak reménykedhetsz, hogy kitart az élelmetek, meg abban is, Viola, hogy lesz időjárás. Valódi időjárás.
- Mi leszünk az elsők, akik látni fogjuk.
- Hurráá! Az elsők, akik egy elhagyatott sárfészket meglátnak – gúnyolódott, és még szaporábban tekergette a haját. – Vagy inkább az elsők, akik odavesznek.
- Steff Taylor! – szólalt meg Bradley az osztályterem elejéről. A többiek, akik eddig az interaktív rajzos videóikban mélyedtek el buzgón, erre felkapták a fejüket.
- Dolgozom – mondta Steff, a rajztábláján futtatva az ujjait.
- Igazán? Akkor gyere ide, meg is mutathatod! – hívta ki magához Bradley. Steff dühösen, elképesztően lassú mozdulatokkal kászálódott ki a padból.
- A tizenharmadik születésnapod teljesen egyedül – sziszegte közben felém. Elégedett ábrázatán jól látszott, pontosan úgy reagáltam, ahogy várta.

- 120 másodperc a pályáig – mondja anya.
- Itt kész minden! – szól fel apa a komm rendszeren, és hallom, a hajtóművek csavarmeneteinek a hangja megváltozik, ahogy a megálláshoz készülődünk, hogy kiessünk a nagy feketeségből, és aztán újra beindítsuk a gépezetet, és folytassuk az utunkat a bolygó légkörén át.
- Itt is kész! – jelentem én is, és bekapcsolom azokat a képernyőket, amelyeket addig nem használok, míg nem érünk a bolygóhoz közelebb, és nem találunk egy jó nagy tisztást a leszálláshoz, ahol felépülhet majd az első településünk.
- 90 másodperc.
- A hajtóművek nyílnak – mondja apám, és újra megváltozik a csavarmenetek hangja. – Az üzemanyag oxigénnel töltődik.
- Biztonsági öveket becsatolni! – rendelkezik anyám.
- Csatolom! – mondom és elfordítom a székeket, hogy becsatoljam magam úgy, hogy anya ne lásson.
- 60 másodperc.
- Még egy perc és ott leszünk! Mi leszünk az elsők! – kiáltja apa. Anya nevet. Én nem nevetek.
- Ugyan már, Viola! Ez annyira izgalmas!
- Ellenőrzi az egyik képernyőt, az ujjhegyével beállít rajta valamit.
- 30 másodperc – folytatja a visszaszámlálást.
- Én boldog voltam az űrhajón – mondom nyugodtan, de olyan komoly hangon, amelynek hallatára anyám hátrafordul. – Nem akarok ott lenni élni!
- Szomorúan néz rám.
- 15 másodperc.
- Üzemanyag kész! – jelenti apám. – Irány az atmoszféra!
- Tíz – számol anya, a tekintete még mindig rajtam. – Kilenc.
- Ettől kezdve a dolgok nagyon, nagyon rosszul alakulnak.

xxx

- Egy teljes év – panasztam Bradley-nek az egyik különórán, egy hónappal az indulásunk előtt. – Egy egész év a barátaim nélkül, távol a sulitól.
- De ha maradsz, egy év messze a szüleidtől.
- Hátranéztem az üres osztályterembe, amelyik többnyire tele van a többi gondnok család gyerekeivel, tanulunk, beszélgetünk. De most csak ketten vagyunk, Bradley és én, az utazásra készít fel, néhány fontos technikai dolgot magyaráz. Holnap pedig Simone a *Gammáról* –szerintem Bradley titokban odavan érte–, majd arra tanít meg, hogy mi a teendő vész helyzetben, hogyan éljem túl.

– Miért nekünk kell menni? – kérdeztem.
 – Ti vagytok a legjobbak. Az anyád a legkiválóbb pilóta, az apád képzett mérnök-
 – És mi a helyzet velem? Miért fizessek azért én, mert ők a legjobbak?
 Elmosolyodott. – Azért te sem vagy átlagos lány. A legjobb matekosok közé tartozol,
 te vagy a kisebbek kedvenc zeneoktatója-
 – És ezért büntetésül egy teljes évre elhurcolnak, messzire az összes barátomtól,
 ismerősömtől?
 Rám nézett, aztán az előttünk fekvő gyakorló táblán villámgyorsan beállított valami-
 mit, nem is tudtam kivenni, mit csinál.
 – Ezt hogy hívják? – kérdezte tanáros hangon, azonnal válaszoltam is.
 – Kemény altalaj – feleltem, miközben ő az általa kiválasztott szimulált tájképre
 mutatott. – Megfelelő vízelvezetésű, de száraz. Gondozni kell 5-8 évig, mielőtt
 növénytermesztésre alkalmas lehet.
 – És ez? – mutatott egy másikra.
 – Mérsékelt övi erdő. Állattartásra elvileg megfelel, de szennyezett, erőteljes
 környezetvédelmi beavatkozásra van szükség.
 – Ez itt?
 – Csaknem sivatag, egyedül létfenntartó gazdálkodásra jó. De Bradley-
 – Okos és talpraesett vagy Viola, nélkülözhetetlen tagja leszel ilyen fiatalon is a
 küldetésnek.
 Nem válaszoltam, éreztem, hogy könnyben úszik a szemem.
 – Viola, mitől félsz? – kérdezte Bradley kedvesen, és én fölnéztem barna szemé-
 mébe, néztem kedves mosolyát, az apró ősz fürtöket a homlokán. Csupa gyöngédség,
 szeretet áradt belőle.
 – Mindenki folyton csak a *reményről* beszél – mondtam nagyokat nyelve, nehe-
 zemre esett Bradley gondoskodó hangját elviselni.
 – Viola-
 – Nem félek – hazudtam, a sírással küszködve. – Csak arról van szó, hogy nem
 lesz tizenharmadik születésnap bulim, és lemaradok a bizonyítványosztó ünnep-
 ségről is-
 – Igen, de olyan élményeid lesznek, amit más soha nem tapasztalhat meg. Hé-kás,
 te már kész szakértő leszel, mire a többiek odaérnek, hozzád fordul majd mindenki
 tanácsért.
 – Azt gondolják majd, hogy csak felvágok.
 – Most gondolják azt – mondta Bradley mosolyogva.
 Nem akartam viszonzni, de nem bírtam ki, egy halvány mosolyt azért kapott
 tőlem.

Amikor belekeveredünk az első légörvénybe, egy csattanást hallunk az űrhajó belse-
 jéből.

Anya is, én is, hirtelen mindketten felkapjuk a fejünket. Nem jót jelent ez a hang.
 – Mi volt ez? – kérdezi anya.
 – Azt hiszem... – szól apa letről, de ekkor egy hirtelen ROBAJ hallatszik a komm
 rendszeren át, azt apám riadt segélykiáltása követi.
 – Thomas! – sikítja anya.
 – Nézd! – ordítom, és a kijelző táblákra mutatok, sorban villannak fel a vészjelzők.
 A gépházat tűz lepi el, a kijáratok automatikusan bezáródnak, nehogy a lángok
 tovább terjedjenek.
 Apám ott van benn.
 – Apa! – üvöltöm.
 Abban a percben a világ megváltozik.
 Anya kétségbeesetten nyomogatja a kijelzőket, megpróbálja működésbe hozni a
 hajtóművek ventilátorait, hogy a tüzet kifűjják az űrhajóról-
 – Nem reagálnak – kiáltja. – Thomas, hallasz engem?
 – Mi történik? – kiabálom, mert a légkör zaja már hangosabb, mint a szimulációk
 alatt volt.
 – Túl vastag, nem értem miért – kiáltja vissza anya, a légkörre gondol, és nekem
 hányingerem lesz, mert az jut eszembe, ugyanez történhetett a korábbi telepésekkel.
 Még a bolygó felszínéig sem juthattak el.
 – Lemegyek, megkeresem apát – mondom, kicsatolom a biztonsági övet és felállok.
 Újabb hatalmas csattanás, és az űrhajó eldől az egyik oldalára. Elesem, az ujj-
 immal kapaszkodom a székbe. Anya mindkét kezével a kézi vezérlőt markolja, és
 visszaküzd az űrhajót a megfelelő pozícióba.
 – Viola, szükségem van rád, keress egy leszállóhelyet! Most!
 – De apa lent van a-
 – Nem tudom felemelni a gépet, repülünk lefelé. Most, Viola!
 Leülök, remegő kézzel visszacsatolom a biztonsági övet.
 – Keresd a földnyúlványt a folyó mellett! – utasít anya.
 – Az a bolygó túloldalán van – válaszolom, de érzem az űrhajó rázkódásából,
 hogy sokkal gyorsabban repesztünk át a légkörön, mint kellene.
 – Meg kell találnod! – kiáltja anya. – Ha vannak ott emberek-
 Látom az arcán, mennyire aggódik apa miatt, és tudom, ha az űrhajóval van elfog-
 lalva, ahelyett, hogy lemenne hozzá, akkor nagyobb a baj, mint gondoltam.

Hiányozni fogsz! – mondta Steff Taylor a búcsúpartin, a hangját magasra csavarta, a szokottnál is megjátszósbabnak tűnt.

Az ünnepségre összegyűlt az összes gondnok család a Delta konferencia termében, örülnek, ha ürügyet találnak az izogatóra. Steff a karjaiba zárt egy ölelésre, hogy lássa mindenki az arcán körülöttünk, hogy ő mennyire szomorú, amiért egy évig nem leszek velük. Aztán elengedett, és nyomban az anyja karjai között találtam magam, aki meg úgy siránkozott, hogy mindenkit túlharsogott a teremben.

Bradley lépett hozzám ekkor szórakozott tekintettel.

– Abban biztos vagyok, hogy Steff jobban megbirkózik a bánatával, mint én – mondta, és átnyújtott egy becsomagolt ajándékot. – Csak akkor nyisd ki, ha már földet értetek!

– Amikor földet érünk? – kérdeztem. – De hisz az még öt hónap.

Mosolygott, és halkán folytatta: – Tudod, mi különböztet meg bennünket az állatoktól, Viola?

Azt hittem, ez is egy feladvány. – Az a képesség, hogy várjunk az ajándék kibontásával?

Elnevette magát.

– A tűz. Az a képesség, hogy tüzet tudunk csinálni szándékosan. A tűz lehetővé teszi, hogy lássunk a fényénél sötétben, hidegben meleget ad, és ételt készíthetünk a segítségével.

Bizonytalanul a Delta motorja felé mutatott. – A tűz alkalomadtán segíthet, hogy átutazz a nagy feketeség fölött, és új életet kezdj az ÚjVilágban.

A kezemben lévő ajándéokra pillantottam.

– Félsz – mondta. Most nem kérdezte.

– Egy kicsit – suttogtam, és felvontam a vállam.

Lehajolt, és a fülembe súgta. – Én is félek.

– Félsz te is?

Bólintott.

– Tudod, a nagyapám halt meg utolsóként az eredeti gondnokok közül itt a konvojban. Ő volt közöttünk a legutolsó, aki még egy bolygó levegőjét is szívta.

Vártam, hogy folytatja. – És aztán?

– Semmi jót nem mondott – tette hozzá. – A RégVilág szennyezett volt, túl sokan lakták, és halálra mérgezte magát. Ott kellett hagyni. Keresni kell egy jobb helyet, ahol elkövetünk mindent, hogy azt ne pusztítsuk el.

– Igen, tudom.

– A többségünk hozzád hasonló, Viola. A Gamma áruraktáránál soha nem láttunk nagyobb teret. Fogalmam sincs, milyen a friss levegő, csak immerzív videókon át

éreztem, és az nem a valóság. Viola, el tudod képzelni, milyen az igazi óceán? Milyen hatalmas lehet? És mi ahhoz képest milyen jelentéktelenek?

– Ezt azért mondod, hogy jobban érzem magam?

– Igen. Azért mondom – nevetett, és megkocogtatta a kezemben az ajándékot.

– Mert lesz valamid, ami a sötétben segítségedre lehet.

Az ajándék elég kicsi, de tömörnek érzem, nehéz.

– Amit csak akkor látok meg, amikor odaérünk.

– Nem tudhatom. De bízom benned.

– Várok addig, ígérem.

– És lemaradok a születésnapjáról! – nyavalygott Steff Taylor hangosan, jelentőség-teljesen rám nézve, persze látom a szemén, hogy egyáltalán nem bánja.

– Tizenkét hónap múlva találkozunk, Viola – mondta Bradley. – Én legyek az első, akinek elmeséled, milyen az éjszaka a tűz fényénél.

Az űrhajónk bármelyik pillanatban széteshet. A légörvények összeviszva dobálnak bennünket, anya alig tudja tartani a gépet.

Néha kiált egyet apának, de semmi válasz.

– Viola, hol járunk? – kérdezi, miközben a vezérlő rendszerrel küzd.

– Visszafelé jövünk, körbe! – próbálok túlharsogni a zajt. – De túl nagy sebességgel, félek, hogy átrepülünk a célponton.

– Igyekszem leszállni. Látsz valamit a radaron? Bármit ott lent a folyó mellett, ahol földet érhetünk?

A képernyőimet bámulom, ugrálnak, mint minden az űrhajón. A hajtóművek röptének előre, zuhanunk a bolygó felé eszeveszett tempóban, nem tudunk lassítani. Most éppen egy hatalmas óceán fölött süvítünk át, az anyám rettenetesen fél, hogy a közepén landolunk.

De a képernyőkön feltűnik újra a szárazföld, éjfeketén, borzasztó közel, és már fölötte is vagyunk, a talaj alattunk felkorbácsolódik.

– Közel vagyunk? – kiabál anya.

– Tartsd az irányt! – nézem a térképet. – Délre vagyunk tőle, 15 fénymásodpercnyire lehet.

Hadakozik a kézi vezérlővel, megpróbál mindent, hogy északabba tudjunk haladni.

– A mindenségit!

Az űrhajó az oldalára borul, a könyököm beleverem a vezérlőmű táblájába, a térkép eltűnik a képernyőről.

– Anya? – kérdezem nyugtalanul, rémült hangon, miközben a térképet próbálok előhívni.

– Tudom, drágám – válaszol, és a vezérlő egységhez fordulva morog valamit.
– Mi lehet apával?
Egy szót sem szól, de az arca mindent elárul.
– Keresned kell egy leszállásra alkalmas helyet, Viola! Aztán kitalálunk valamit, és segítünk rajta.
Visszafordulok a térképekhez.
– Egy pusztaság felé közelítünk, de valószínűleg túlrepülünk rajta – mondom, aztán ellenőrzők még néhány radarjelzést. – Egy mocsár az! – folytatom.
Anya megint észak felé viszi a gépet, vissza a kiszáradt, elmocsarasodott folyó irányába.
– Elég alacsonyan repülünk? – kérdezi.
Ellenőrzők még néhány radarjelet, és a kijelölt leszállási ívet.
– Túl közel vagyunk!
Az űrhajó irtózatossá nagyot rándul.
Hátborzongató csönd követi.
– Leszakadtak a hajtóművek – szólal meg anya. – A ventilátorok nem nyíltak ki, a tűztől eldugultak.
Felém fordul. – Programozz nekem egy leszállópályát, és ne téveszd szem elől!
Gyorsan beállítok még néhány képernyőt, és bejelölök egy leszállóhelyet, abban bízom, jó kis puha mocsár az.
Anyám erősen meghúzza a kézi vezérlőt, és a képernyőjét a kijelölt vonalra igazítja. Kinézek az űrhajó ablakán, tisztán látom a földet, a fák teteje alattunk vészesen magasodik.
– Anya? – kérdelem, és figyelem, ahogy az égen egyre lejjebb repülünk.
– Kapaszkodj!
– ANYA!
Zuhanunk. Becsapódunk a földre.

xxx

– Boldog születésnapot! – harsogtak teli torokból mindketten a nagy napon, amikor a reggelinél lecsaptak rám, és az univerzum történetének legkevésbé váratlan meglepetés partijával fogadtak.

– Köszönöm – mormoltam.

A konvojt három hónapja hagytuk el. Sokáig figyeltük, ahogy kikerül a látókörünk-ből, és csak repültünk, távolodtunk egyre gyorsabban. Mostantól még nyolc hét a bolygóig, nyolc hosszú hét egy űrhajóban, ami eléggé bűdös is, akárhogy szűrtük a levegőt.

– Itt vannak az ajándékok! – csúsztatta át nekem apa a becsomagolt dobozokat az asztalon.

– Legalább próbáld meg örülni, Viola! – kérlelt anya.
– Köszönöm – ismételt meg hangosabban. Kinyitottam az első ajándékot, egy új bakancs volt benne, kemény talajon való hegymászásra jó, a lehető legromdább színű, de azért kiadtam magamból valamilyen köszönömnek tűnő mormogást.

A második ajándékot is kibontottam.

– Távcső – mondta apa, amikor előhúztam a dobozból. – Anyád megkérte Eddy-t, az *Alpha* mérnökét, hogy újítsa fel neked, mielőtt elindulunk. El sem hiszed, mennyi mindent tud. Éjszakai üzemmód, képnagyítás, mindent.

Belenéztem, és apám bal szemének gigantikus méretű változata nézett vissza rám.

– Végre nevensz! – örült apám, és hatalmas vigyora betöltötte a távcsővet.

– Eszemben sincs nevetni!

Anya kiment a fülkéből és kedvenc reggelimmel tért vissza, egy halom palacsintával. A tetején tizenhárom mozgásérzékelő, optikai vezetékekkel működő lámpácska ragyogott. Elénekeltek nekem a szokásos dalt, negyedszerre sikerült csak a kezemmel a fényeket kioltani.

– Mit kívántál? – kíváncsiskodott apa.

– Ha elmondom, nem teljesül.

– Hát az űrhajót nem fordítjuk vissza – viccelődött anya, – úgyhogy remélem, nem erre gondoltál.

– Remény! – apa hangosan, erőltetett lelkesedéssel ismételte anyám szavait. – Ezt kívánjuk mind, reményt.

Jaj ne, gondoltam, már megint ez a szó.

– Ezt is előhoztuk – mutatott apa Bradley érintetlen ajándékára. – Csak ha ki akarnád bontani.

Néztem a szüleim arcát, az apámé ragyogott az örömtől, az anyámé idegesnek tűnt a bosszankodásom miatt, de mégis mindent megtett, hogy vidám születésnapom legyen. Egy rövid pillanatra elkaptam aggódó tekintetüket is.

Bradley ajándékára néztem. Fény a sötétség ellen.

– Azt mondta, akkor nyissam ki, amikor odaérünk. Várok vele addig.

xxx

A zuhanás hangja elviselhetetlenül hangos. Az űrhajónk fákhöz ütközik, darabokra zúzza őket, és olyan erővel csapódik a földre, hogy a fejem beleverem a vezérlőpultba, szétárad benne a fájdalom, de magamnál vagyok, és hallom, ahogy a gép törzse kettétörik, magamnál vagyok, és hallom, ahogy minden szakad, csattan, hasad, törik, aztán egy hosszú árkot vájunk a mocsárban, és magamnál vagyok, érzem, az űrhajó bukfeneczik újra meg újra, ez azt jelenti, hogy a szárnyak leszakadtak, és a fülkében minden a plafonhoz ütődik, aztán vissza, majd a pilótafülke fala szétesik, a mocsárból víz ömlik be, és megint fejtetőre áll minden.

Lassulunk-
A pörgés is egyre lassabb-
A fémcsattanás fültépdő, a lámpafények kihunynak a következő fejtező állásnál,
de az elemről működő lámpák azonnal működésbe lépnek.
Még mindig pörgünk-
Aztán abbamarad.
Még lélegzem. Szédülök és fáj a fejem, csaknem fejfelé lógok az ülésben
beszűzve-
De élek.
– Anya? – körbenézek. – *Anya?*
– Viola – hallom.
– Anya? – megfordulok abba az irányba, ahol az ülése van.
De nincs ott-
Hátrébb fordulok-
És meglátom, ott van, az ülése kiszakadt a padlóból, és a plafonhoz csapódott-
Ott fekszik-
Ahogy ott fekszik összetörve-
– Viola? – kérdezi újból.
És ahogy ezt mondja, attól megszorul a levegő a mellkasomban.
Nem, ez nem lehet, mondom magamnak.
Próbálok kikeveredni a székemből, segíteni akarok rajta.

xxx

– Holnap lesz a nagy nap, kisparancsnok! – mondta apám, amikor belépett a gépház
fülkébe, ahol a hűtőfolyadék csöveket cseréltem. Ez csak egyike a milliárdnyi apró
feladatnak az utóbbi öt hónapban, amivel elfoglalom magam. – Végre ráállunk a
keringési pályára.

Lezártam az utolsó hűtőfolyadék csövet is.
– Óriási! – feleltem.
– Viola, tudom, hogy nem könnyű neked.
– Téged érdekel, hogy nekem milyen? Nem volt beleszólásom semmibe.
Közelebb lépett hozzám.
– Mitől félsz, Viola? – kérdezte. Ugyanaz a kérdés, amit Bradley szegezett nekem.
Felé fordultam, amikor folytatta.
– Attól félsz, hogy *ott* mi vár ránk, vagy a változástól tartasz?
Nagy levegőt vettem.
– Senkit nem érdekel, hogy mi történik, ha majd kiderül, hogy pokol ott az élet?
Mi van, ha túl nagy az ég? Ha büzlik a levegő? Vagy ha éhezünk kell?

– És akkor mi van, ha mézillatú a levegő? Ha annyi az élelem, hogy mind kövérre
hízunk magunkat? Ha az ég olyan gyönyörű, hogy mást sem teszünk, csak bámulunk
fölfelé egyfolytában?

Megfordultam, és bezártam a hűtőfolyadék csövek dobozát.
– Mi van, ha mégsem?
– És ha mégis?
– De ha mégsem?
– Ha mégis?
– Hagyjuk, ez sehova nem vezet.
– Hát nem úgy neveltünk téged, hogy bízz, reménykedj a jövőben? Nem ez volt
még a dédanyád célja is, amikor elvállalta a gondnokságot ezen az űrhajón, hogy egy
nap majd *neked* jobb életed legyen? A remény éltette. Anyád és én is teli vagyunk
reménnyel.

Ha nem húzódok el, biztos megölelt volna-
– Miért nem osztozol legalább egy kicsit velünk az örömben?
Olyan gondoskodón és aggodalmaskodva nézett rám. Így hogy' mondhattam volna
meg neki? Hogyan mondhattam volna el, hogy a remény szónak még a hangzását is
gyűlölöm?

Remény. Mióta az eszemet tudom, mindenki csak erről beszélt a konvojban, főleg,
hogy egyre közelebb értünk. Remény, remény, remény.

Mint a „remélem, ma szép időnk lesz”. Azok beszélnek így, akik a saját bőrükön
sosem tapasztalták meg az időjárást, csak az immerzív videókon.

Vagy „remélem, érdekes vadon élő állatok vannak ott”. Ezt is csak azok mondják,
akik a Deltán kizárólag az űrhajó macskáiba, Szkampuszba és Bumpuszba botlottak
bele, mert a tízezer lefagyasztott bárány és tehén embrió szóba nem jön.

„Remélem, hogy az ott lakók barátságosak”. Ez is nevetséges, azt sem tudjuk, él-
nek-e ott emberek, a mélyűr próbák nem jeleztek semmit.

Mindenki remél valamit, beszélnek az eljövendő új életünkről, de mindent csak
remélnek. Friss levegőt, bármilyen is az, és valódi gravitációt az utáztat helyett,
amiben néha minden összetörik (pedig milyen jó szórakozás, csak tizenöt év felett
senki nem ismeri be). Hatalmas terek lesznek, és végre találkozunk új emberekkel,
amikor felébredtjük őket, de figyelembe se vesszük, mi történt az eredeti telepe-
sekkel, és szuper magabiztosak leszünk, mert a felszerelésünk tökéletes, és persze
semmi rossz nem érhet bennünket.

Minden csak reménykedés, és én itt vagyok már a célegyenesben, bámulok ki a
sötétbe, és az első leszek, aki látja és köszönti azt, amiről végre kiderül, milyen is a
valóságban.

De mi van, ha?

– Szerinted a remény ijesztő? – kérdezte az apám.

Elképedve néztem vissza rá. – Te is annak tartod?
Elnevette magát. – A remény *rémisztő*, Viola. Senki nem meri beismerni, de az.
Érzem, hogy a szemem megtelik könnyel.
– De akkor hogy bírod? Hogy tudsz egyáltalán gondolni rá? Olyan veszélyesnek érzem, mintha már azért is büntetnének, hogy csak gondolni merek arra, hogy reménykedhettek.
Gyengéden megérintette a karom.
– Azért van így Viola, mert az élet remény nélkül még rémisztőbb.
Nyeldestem a könnyeimet.
– Azt akarod mondani, apa, hogy egyedül azt dönthetem el, hogy hátralévő életemben a rémisztő érzés melyik változatával kell majd létezniem?
Felnevetett, és kitérte a karját.
– Csak mosolyogj egy kicsit! – kért, és megölelt.
Nem húzódtam el.
De a mellkasomban éreztem a félelmet, csak azt nem tudtam, melyiket. A reménytelen vagy a reménytelen félelmet.

xxx

Végtelenségig tart, míg kikötöm magam a biztonsági övből, fejjel lefelé szinte képtelenség. Amikor végre kiszabadulok, kiesek az ülésből, lecsúszok a teljesen összegörbült pilótaülés falán.
– Anya? – kérdezem, és odarohanok hozzá.
Ott van arccal az egykori plafon felé fordulva, a lábai úgy kitekeredve, hogy oda sem tudok nézni.
– Viola? – kérdezi újra.
– Itt vagyok, anya.
Ledobálok róla mindent, ami ráhullott, mert minden apró darabokra törött, ami nem volt a helyére erősítve, ott hevernek szanaszét.
Leemelek a háta mögül egy nagy fémlemez darabot.
És meglátom.
A pilótaülés kiszakadt a padlóból, letépte a hátsó burkolatot is, csak éles vasszilánk maradt ott.
Az pontosan anyám gerincébe fúródott.
– Anya? – suttogom, és próbálom kihúzni belőle.
Amikor még egyszer megmozdítom, üvöltetni kezd, de úgy üvölt, mintha ott se lennék.
Abbahagyom.
– Viola? – suttogja zihálva magas hangon, megtörten. – Te vagy az, Viola?
– Itt vagyok, anya – felelem, mellé fekszem, hogy közelebb legyek az arcához.

Lekotrom a mellkasát beborító üvegdarabokat róla, és látom, hogy a szeme vadul jár körbe-körbe.
– Drágám?
– Anya? – mondom sírva, és a többi üveget is odébb söpröm. – Mondd meg anya, mit csináljak!
– Drágám, megsérültél? – kérdezi izgatottan, alig kap levegőt.
– Nem tudom. De anya, meg tudsz mozdulni?
A kezemet a válla alá teszem, hogy felemeljem, de újra nagyot sikolt, és ettől én is sírva fakadok, és hagyom úgy, ahogy korábban feküdt, a plafonon, vasszilánkkal a hátában, amiből lassan csorog a vér, mintha nem is lenne komoly az egész, és körülöttünk minden összetörve, darabokban szerteszét.
– Az apád- suttogja.
– Nem tudom. A *tűz*-
– Az apád szeretett téged- mondja.
– Hogy? – kérdezem megdöbbenve.
Megmozdítja a kezét, hogy kihúzza a teste alól, és én óvatosan megfogom, segítek neki az enyémmel.
– Én is szeretlek, Viola- mondja.
– Anya? Ne mondd ezt-
– Drágám, figyelj rám!
– Anya, kérlek!
– Nem, hallgass meg-
Köhög, és a fájdalomtól újra sírva jajgat, és nagyon szorosan fogom a kezét, és szinte észre sem veszem, hogy vele együtt jajgatok.
Abbahagyja, erősen zihál, a szemét rám emeli, úgy fókuszál rám, mint aki nagyon-nagyon akar valamit, mintha egész életében semmit nem akart volna jobban.
– Érted jönnek Viola.
– Anya, kérlek ne folytasd-
– Mindenre megtanítottunk – mondja. – Életben fogsz maradni. Életben, Viola Eade, hallod? – a hangja egyre erősödik, de hallom benne a mérhetetlen fájdalmat.
– Anya, nem halsz meg-
– Fogd a reményem, és vedd apádét is! Neked adom, jó? Neked adom, tiéd a reményem.
– Anya, nem értek semmit-
– Ígérd meg, hogy-
A hangom elcsuklik, és azt hiszem, hogy sírok, de semmit nem érzek, és közben fogom anyám kezét egy megsemmisült űrhajón, az első bolygón, ahova életemben eljutottam, az éjszaka közepén, és a gép törzsén egy hasítékon átlátok, és ő haldoklik, mindjárt meghal, és én az utóbbi hónapokban kibírhatatlanul viselkedtem vele.
– Ígérd meg, Viola – suttogja anya. – Kérlek.

– Megígérem anya, elfogadom tőled a reményt. Már meg is kaptam, velem van.

Rendben? *Anya?*

De nem tudom, hallja-e, amit mondok-

Már nem szorítja a kezem.

És így van ez, amikor történik valami, amikor valami megváltozik, és a múltat semmivé teszi. A konvoj, és vele együtt mindenki már a múlté, csak én létezem, itt, *most*, és minden olyan gyorsan történt, hogy nem is valóságos.

Az apám. A zuhanás. Az anyám. Ez nem a valóság.

Mintha kívülről, máshonnan figyelném mindezt, még magamat is.

Látom, ahogy felállok az anyám mellől.

Látom, ahogy ott ácsorgok a roncs közepén, és nem tudom, mitévő legyek.

Aztán eltelik egy kis idő, valamit tenni kell, odamászom, ahol a pilótaülés fala széttört, és kinézek, életemben először vagyok egy bolygón.

Feketeség, amerre látok. A sötétség mindent elrejt.

Zajokat hallok.

Állathangok, de mintha szavak lennének.

Látom, ahogy beljebb lépek az űrhajóban, el a sötétségtől, a szívem a torkomban dobog.

Aztán lecsukom a szemem, majd kinyitom újra, és látom magam, ahogy egy szét-hasadt faldarabot vonszolok be a gépházba.

Látom magam, ahogy megtalálom az apámat, a teste mellkasától lefelé irtóztatóan megégett, a homlokán borzalmas seb, az ölte meg biztosan.

Látom magam, ahogy a közöny szétárad bennem, hideg, érzéketlen vagyok, képtelen még a sírásra is apám holttesténél.

Pislogok még egyet, és látom magam, amint visszamegyek anyámhoz a pilótafülkébe, a könyökömbé kapaszkodom keresztbe fonott kezemmel, a műszertábla elemes fényei csak pislákolnak, homályba borul lassan minden.

Kintről madárdalt vagy valami hasonlót hallok, hangosabb a többinél, hátborzongató, mintha azt mondaná, *lány*, vagy *zsákmány*.

Eszembe jut valami. Megpróbálok felidézni egy villanásnyi képet, és a képen valamit, amit anyám biztos kivett a szobámból, és előhozott a pilótafülkébe, hogy amint földet érünk, odaadja nekem.

Ott kell lennie valahol a roncsok között.

Bradley ajándéka.

Még rajta van a csomagolás, hosszú hónapok után is. Az egész olyan elképzelhetetlen, tán csak álmodom. Akkor miért ne nyitnám ki? Ha anya és apa ezt akarta, akkor miért ne legyen ez az első dolog, amit megteszek ezen a bolygón?

Kézbe veszem, letépkedem róla a szakadt papírt, és miközben bontogatom, az elemes fények is kialszanak, sötétség lep el mindent.

De nincs baj, már láttam, mi van a csomagban.

A sötétség olyan sűrű, hogy csak tapogatózva tudok kibotorkálni a roncsból, még mindig szédülök, és bizonytalan minden, a sötétség betakar mindent, mintha aludnék.

Bradley ajándékát tartom a kezemben.

Kilépek a talajra, a lábam vízbe süllyed, úgy tíz centi mélyre.

Mocsár.

Ez az. Egy mocsárhoz igyekeztünk a géppel.

Megyek, bár néha a lábam belesüpped a sárba, azért lépek tovább.

Megyek, amíg kicsit odébb az űrhajótól a talaj végre megszilárdul a talpam alatt.

A szemem hozzászokik a sötétséghez, és észreveszek egy kis tisztást, fák ölelik körül, fölöttem az eget beragyogják ugyanazok a csillagok, amiken nemrég átrepültünk. Állatok zaját hallok, esküszöm, hogy *beszélnek*, de azt gondolom, ez még a sok következménye.

Sötétség van mindenütt, magába zár teljesen.

Bradley ajándéka épp erre jó.

A kiugró tisztás közepén találok egy viszonylag száraz helyet, nem túl nagyot, nem tökéletes, de megteszi. Leteszem az ajándékot, a kezemmel kitapogatom, hogy ágak és levelek vannak a földön, néhány maroknyit felhalmozok.

Az ajándékomon megnyomok egy gombot, és hátralépek.

A nedves levelek és gallyak hirtelen lángba borulnak.

Fény lett.

Fény világítja be az apró tisztást, fény verődik vissza a hajó fémtestéről, fény vesz körül, ott állok a közepén.

Egy tűznek a fénye.

Bradley egy tűzdobozt ajándékozott nekem. Bárhol képes fellobbanni, bármilyen körülmények között, csak kevés gyúlékony anyag kell hozzá.

Fény a sötétség ellen.

Csak bámulom a lángokat egy ideig, míg azt nem érzem, hogy reszketek tetőtől-talpig, és közelebb húzódok a tűzhöz, hogy elmúljon.

Hosszú, nagyon hosszú időbe telik.

Most csak a tüzet figyelem. De nemsokára körül kell nézmem, mi maradt meg a felszerelésünkből, ami használható. Nemsokára ellenőriznem kell, hogy működik-e a kommunikációs berendezés, kapcsolatba tudok-e lépni a konvojjal.

Nemsokára meg kell érintenem apa és anya holttestét-
Nemsokára, most még nem-
Most csak a dobozból lángoló tűz létezik a számomra.
A sötéttel szembeszálló fény.

Minden más várhat.

Nem emlékszem pontosan, anya mit is mondott. Vajon a remény tényleg tovább-
adható másnak? Megkaphatjuk, átvehetjük valaki mástól?

Megígértem neki, hogy elfogadom, elveszem tőle, sőt azt is mondtam neki, hogy
már nálam van.

Ahogy itt ülök Bradley tűzével szemben, a tökéletesen sötét bolygón, velem van
az ő reményük is. De nem tudom, mire lesz elég.

Ekkor a levegőben fölöttem, fent az égen, megpillantok egy világos csíkot. Hátra-
fordulok, hogy megnézzem, hogyan kel föl a nap ezen a bolygón, és ráébredek, hogy
reggel van, reggel lett.

Elég remény élt bennem, és az elhozta a reggelt.

Jól van, mondom magamnak.

Jól van.

És már arra gondolok, mit fogok tenni nemsokára.